

Ավետիք Իսահակյան

Աշո'ւն է, քամի...

Աշո'ւն է, քամի...
Տերևներն մի-մի,
Արցունքի նման
Դողացին, ընկան...

Փշում է, ասես,
Ունայնության պես,
Քամին ամենի
Ճամփում ամայի:

Սնքել է հոգիս
Մռայլ գիշերիս, -
Չգիտեմ մահից,
Թե՞ կյանքի ահից...

Եվ դեղին փռչին
Ելնում է իմ հին
Ապրած օրերից,
Եվ ծածկում է ինձ...

1913

Կոլոնժ